

# TRETJE OKO

Kaj me boste za besedo  
prijemali? Kje imate dokaze?  
Kje je kaj zapisano?

(Marko Kravos)

»To je jasno. Beseda ni konj. Človek reče eno, misli drugo, pa se sliši čisto drugače«. Tako Marko Kravos v pesniški zbirki *Tretje oko* označuje današnji obljubarski in sestankarski svet, v katerem besede nikogar k ničemur ne zavezujejo, četudi so zapisane. Toliko jih je že, da bi vsak pismeni državljan potreboval priročni bralni avtomat.

V naši prelepi Šaleški dolini smo izrekli in napisali že mnogo besed o umiranju gozdov. Za tiste, ki jih gozdovi res skrbijo, je ta trud problematičen. Škoda je tudi tega papirja, na katerem pišem to, ničkolikokrat ponovljeno jeremijado. A vseeno za ilustracijo poglejmo v uvodni članek letošnje 2. številke *Naših razgledov*, kjer Matjaž Mulej pravi, da je dobil že pol metra gradiv o ustavnih spremembah. Pri tem ni imel v mislih dolžinskih metrov, ampak višinske metre. Kaj se bo iz teh gradiv rodilo, ne ve najbrž nihče. Trajno trajanje revolucije je na veliko žalost borcev za gozdove ves čas obsojeno na nenehno spreminjanje vsega. Spreminjanje pa je pri nas mogoče le na podlagi tisočih ton papirja, ki ga žal še vedno pridobivamo iz lesa. Edina sreča pri vsem tem je, da se strokovno pripravljena gradiva ciklično prepisujejo in tako ne zaposlujejo prevelikih intelektualnih moči.

Zeleni prepogosto pozabljajo na to pomembno plat uničevanja gozdov in vidijo predvsem dim, ki se kadi iz visokih dimnikov elektrarn. Slejkoprej bodo morali dati stvaršem prava imena in razdeliti odgovornost med krivce, ki sodelujejo pri moriji gozdov. Izguba gozdov ne pomeni le

izgube narodovega bogastva, ampak je to tudi izguba strateško pomembnega skrivališča za oboroženo obrambo naše domovine pred zunanjim in notranjim sovražnikom. Saj vendar poznamo našo zgodovino!

Mar smemo danes, ko revolucija še traja, ustaviti spreminjanje sveta tako, da bi onemogočili tiskanje gradiv? Seveda ne! Zaradi zgodovine in naših otrok! Zelenim torej ne ostane drugega, kot da še naprej opazujejo svoje termoelektrarne in toplotne in čakajo, kdaj bodo ob njih zrastle naprave za odžvepljevanje dimnih plinov. Očitno je, da so se naveličali sestankov, zborov krajanov in merjenja ostrine peres v časopisnem prerekanju, saj na koncu vedno vse izgine v strupenem dimu. Napotili so se k svojim vladarjem in od njih prejeli kopico obljub. Te naj bi vse prepričale, da bo življenje na obrobju sončnega predalpskega sveta znosno tudi za domorodce.

Tako so se nasitile koze, volk pa je ostal nepoškodovan. Toda vse skupaj se še naprej vrti okrog čarobne palice – en konec držijo trdno v rokah ekologi, kako pa je na drugem, ne ve še nihče. Kljub dejstvu, da papir vse prenese, kakšne besede le pozabimo zapisati in potem ni mogoče nikogar prijeti zanje.

»Kje imate dokaze? Kje je kaj zapisano?«